Sarah Lark

Dans van de bladeren

Vertaald door Jolanda te Lindert

DE FONTEIN

Gelukskinderen

Altham Castle, najaar 1861 –
Fort Garry, zomer 1862

I

Altham Castle, najaar 1861

'Je zou zo'n balletuitvoering echt een keer moeten zien, vader! De muziek, de balletdansers... Dan zou je wel weten dat dit geen frivole onzin is, maar echte kunst!' zei Vivian gepassioneerd, terwijl ze naar een denkbeeldig podium leek te kijken.

Haar vader vermoedde, niet ten onrechte, dat ze in gedachten niet alleen prinsen en bosfeeën zag, maar vooral zichzelf als ballerina.

'Alsjeblieft, papa, ik heb zo hard gewerkt! Je moet echt veel discipline opbrengen om ballerina te worden, en je zegt toch altijd dat ik geen discipline kan opbrengen, maar nu...'

Lord Altham zuchtte. Hij hield van zijn beeldschone, levendige dochter, maar soms voelde hij zich niet opgewassen tegen haar ideeën en escapades. Twee jaar geleden had hij Vivian naar haar tante in Parijs gestuurd, omdat ze zich fel verzette tegen de opvoedpogingen van haar weliswaar bijzonder vriendelijke gouvernante én tegen de bijzonder strenge meisjesschool. Hij had gehoopt dat de atmosfeer in Frankrijk, het geboorteland van zijn veel te jong overleden echtgenote, beter bij het levendige meisje zou passen dan het eerbiedwaardige Altham Castle en het daarbij behorende dorp. Zijn schoonzus Emmanuelle had haar nichtje liefdevol in huis genomen en Vivian was bevriend geraakt met Emmanuelles bijna even oude dochter Mireille. Emmanuelle had geen enkele keer geklaagd over Vivians gedrag, maar zij was sowieso veel onconventioneler gebleken dan hij had gehoopt. Ze vond het bijvoorbeeld helemaal geen probleem om Mireille de balletopleiding aan de Parijse Opéra te laten volgen. Vivian was natuurlijk meegegaan en had vrijwel meteen aan een carrière als prima ballerina gedacht. Lord Altham had

haar, nadat ze hem dat in een brief had verteld, onmiddellijk naar huis laten komen. Ze had toen echter al twee jaar balletles gehad en volgens haar was haar uitzonderlijke talent daar meteen opgemerkt. De jongeman die haar lesgaf had háár in elk geval opgemerkt.

Lord Altham vond dat allemaal heel verdacht en weigerde om zijn dochter na de herfstvakantie weer naar Frankrijk te laten gaan. 'Dat je talent hebt, verandert niets aan het feit dat een Lady Altham zich niet in een kort jurkje door wildvreemde mannen laat optillen terwijl ze je daarbij bij je kruis moeten vasthouden!' De lord, een forse landedelman, hield van duidelijkheid.

Vivian lachte. 'Ach, papa, een danseres denkt aan niets anders dan de juiste passen. En de danser concentreert zich er hopelijk alleen maar op je niet te laten vallen.'

Lord Altham schudde zijn hoofd. Gelukkig leek zijn nog maar zeventien jaar oude dochter nog maagd te zijn, maar Emmanuelle moest wel gek zijn geweest om de meisjes aan dergelijke gevaren bloot te stellen! 'Geen sprake van, Vivian!' zei hij gedecideerd. 'Je gaat binnenkort debuteren. Daarna kun je dansen op de beste bals van het land, maar dan wel in een jurk en met mannen die zich weten te gedragen. Misschien zit daar zelfs een prins bij, je bent immers knap en gracieus genoeg.'

Voor Vivians gratie waren de balletlessen ongetwijfeld goed geweest, maar dat zou Lord Altham nooit toegeven. Tot haar verblijf in Frankrijk was zijn dochter altijd een beetje jongensachtig geweest en was ze liever in de stallen en het bos dan in de danszaal. Hij had haar toen vaker een standje voor haar escapades moeten geven dan haar oudere broer Francis, toen een ernstig kind en nu een succesvolle rechtenstudent. Maar Vivian...

Zij maakte inmiddels alweer urenlange tochten te paard in plaats van netjes piano te spelen, of thee te drinken met de dames uit de hogere kringen. En meestal ging ze er zelfs zonder begeleiding op uit!

'Ben je vandaag trouwens bij Lady Almquist geweest?' vroeg hij, omdat hij over iets anders wilde praten. De vrouw had zijn dochter uitdrukkelijk uitgenodigd, vrijwel meteen na Vivians

terugkomst uit Parijs; natuurlijk mede vanwege haar zoon die de geschikte leeftijd had.

'Nee, dat doe ik morgen,' zei Vivian een beetje beschaamd. Ze streek haar roodbruine haar uit haar gezicht. Haar lokken glansden en krulden als engelenhaar en ze verzetten zich even fel tegen de handen van haar kamenier als zij zich tegen de regels van het huis verzette. 'Holly had beweging nodig, want door alle regen konden ze haar niet in het weiland zetten. Daarom ben ik vandaag gaan paardrijden. Ross heeft me trouwens begeleid, zodat ik niet alleen op pad was, papa.'

'Maar toch...' bromde de Lord. 'En wie is Ross in vredesnaam?'

Vivian fronste en keek hem met haar felgroene ogen ondeugend aan. 'Ross natuurlijk, Ross Wallett! Je stalmeester!'

Ross Wallett en vooral zijn vader stonden op deze hoogdravende functietitel, hoewel Ross daar eigenlijk nog veel te jong voor was.

'O ja, en nu we het toch over hem hebben...' Vivian deed alsof ze daar nu pas aan dacht, maar dat was onmogelijk. 'Want als je... als ik dus niet op ballet mag... laat je me dan tenminste met Ross Wallett trouwen?'

'Wat!? Vivian, hoor je wel wat je zegt? Je wilt trouwen met een man die je nog maar een paar dagen kent, die beneden je stand is en die... Je had het laatst toch over een danser in Parijs met wie je... hebt gewerkt en die je ook heel aardig vond?'

'Ach, Jean-Luc.' Vivian bloosde licht en voelde zich toch wat schuldig. Ze was inderdaad een beetje verliefd op de jonge danser geweest, en het was echt heerlijk om met hem te dansen! Maar ze zou nooit toestemming van haar vader krijgen voor een huwelijk met een Franse kunstenaar die niet eens van adel was. Daarom had ze alleen maar gedroomd van een carrière aan de zijde van Jean-Luc Dimarche, en nu schaamde ze zich een beetje omdat ze hem zo snel alweer was vergeten. 'Jean-Luc is een fantastische danser, maar...' Een beetje brutaal zei ze: 'Je hebt me immers verboden om te dansen! Dus wat heb je tegen Ross? De Walletts zijn van adel!' Ze praatte snel door toen ze zag dat haar vader zijn gezicht vertrok. 'Misschien van een lagere adel

dan wij, maar als ik tante Emmanuelle goed heb begrepen ben je, hoewel *maman* ook niet van dezelfde stand was als jij, toch verliefd op haar geworden. Net als Ross en ik! Zodra we elkaar aankeken, begrepen we elkaar helemaal. Hij past bij me. En nu je me terug hebt laten komen en niet wilt dat ik aan ballet doe, moet ik immers toch trouwen.'

Lord Altham schudde opnieuw zijn hoofd. Hij kon zich erbij neerleggen dat ze paardreed, en balletdansen kon hij haar gemakkelijk verbieden, maar een amourette met een van zijn personeelsleden? Hoewel ze misschien geen ongelijk had. Zij en de ontaarde zoon van zijn oude vriend William Wallett hadden echt iets met elkaar gemeen: het ontbrak beiden aan ernst en discipline. Daarom had William zijn zoon ook eerst naar het leger willen sturen. De Walletts waren inderdaad van lage adel en niet erg rijk. Volgens hem had William zich er echt toe moeten zetten om de positie van stalmeester aan te nemen, omdat hij daardoor qua rang tussen de leidinggevende hofambtenaren en een dienstbode in stond. Die rang hing af van het feit of hij voor de hoge adel of voor een rijke zakenman werkte. William Wallett hoefde zich niet te schamen, want hij genoot veel aanzien in het kasteel van de Earl of Somerset. Zijn zoon was aangenomen op een goede school, maar de jongen vond leren maar niets en was van twee onderwijsinstellingen gestuurd, omdat hij medescholieren tot allerlei dwaze streken had aangezet. Nu dacht zijn vader dat hij eerder cavalerist zou worden dan arts of advocaat. Ross was een fantastische ruiter, die als kind al naam had gemaakt, en als aspirant-officier positief opviel doordat hij de lastigste paarden kon hanteren. Hij had minder op met schieten en vechten, en helemaal niets met militaire discipline. Ross werkte na zijn werk in de kazerne als jockey in Ascot en miste weleens de wachtdienst om een paard te trainen. 'Wie zou daar moeten inbreken?' voerde hij rustig aan toen hij werd betrapt. 'Of uitbreken? Het is toch volkomen onnodig om daar urenlang te staan!'

Uiteindelijk zag ook de cavalerie van hare majesteit af van de medewerking van Ross Wallett. Hij was een knappe, vrij

slanke jongeman met donker haar en bruine ogen die evenveel ondernemingslust uitstraalden als de groene ogen van Vivian. Lord Altham had er bijna meteen spijt van dat hij Ross op verzoek van diens vader in dienst had genomen. Ross verrichtte zijn werk op Altham Castle heel goed, maar de in totaal zeven paarden in de stal van de Althams stelden dan ook weinig eisen. Er waren een span koetspaarden, vier jachtpaarden en Vivians oude pony, waar ze geen afscheid van had willen nemen. Het trainen van de jachtpaarden was Ross' werk, maar de lord bereed zijn eigen paard het liefst zelf, en sinds Vivian terug was gaf zij haar merrie Holly voldoende beweging. Ross was daardoor vooral verantwoordelijk voor de ruin van Francis, als Vivians broer op de universiteit was, en voor het jonge paard dat nog getraind moest worden. Ross moest af en toe ook Vivians merrie berijden, zodat het dier niet alleen met een dameszadel werd bereden – ook een onderwerp van discussie tussen vader en dochter. Vivian zei dat ze probleemloos schrijlings kon rijden, wat de lord uiterst ongepast vond en haar dus uitdrukkelijk verbood. In hoeverre Vivian en Ross zich daaraan hielden, nu ze al na enkele dagen zielsverwanten bleken te zijn, daar wilde Lord Altham maar liever niet bij stilstaan. Eerst moest hij dit onprettige gesprek met zijn dochter afronden.

'Natuurlijk verwacht ik dat je op een bepaald moment trouwt, Vivian,' zei hij geforceerd rustig. 'Maar niet met de eerste de beste en zeker niet voor je debuut, vooral niet omdat je je nu al niet gedraagt zoals verwacht mag worden van een jongvolwassene! Je bent zeventien, Vivian. Je hebt nog heel veel tijd.'

'Maar dat kun je toch niet weten!' voerde Vivian dramatisch aan. 'Ik wil nú leven. Morgen kan alles afgelopen zijn!'

Lord Altham grijnsde. Zijn dochter leek wel over acteertalent te beschikken. 'Je mag met me mee naar Ascot,' zei hij om haar te vermurwen, 'voor de najaarsraces. Ik heb verschillende uitnodigingen ontvangen. We kunnen de wedstrijden dus vanuit de eigenarenloge volgen. We zullen een paar mensen ontmoeten, dat zul je geweldig vinden. Natuurlijk alleen als er voor die tijd niets op je hoofd valt of als er voordien niets gebeurt

waar je verder ook maar bang voor bent met betrekking tot je naderende einde.'

Vivian glimlachte. 'O, maar dat is heerlijk, papa! Mag ik een nieuw hoedje laten maken? En zal Ross onze koets dan besturen?'

Niet helemaal tevreden met de uitkomst van het gesprek met haar vader liep Vivian naar de stallen. Ze vond de hoge en vaak tochtige woonvertrekken van Altham Castle niet bepaald aantrekkelijk. Ze hield van lichte, vriendelijke kamers, zoals de enorme vertrekken in het appartement van haar tante in Parijs: gekleurde vloerkleden in plaats van de oeroude verbleekte gobelins in haar ouderlijk huis. De enorme meubels hier vond ze heel benauwend. Ze vroeg zich weleens af of haar moeder het hier fijn had gevonden. Had ze genoeg van Vivians vader gehouden om zich in zijn huis te laten opsluiten? Tante Emmanuelle zou het hier zeker niet prettig hebben gevonden. Vivian besloot haar later te schrijven, maar nu wilde ze de frisse lucht in en misschien zou ze Ross wel zien.

Opgewekt dwaalde ze door het kleine park van het kasteel. Aan de zuidkant daarvan stonden de stallen. Vanuit de verte zag ze haar merrie Holly, die over de halve deur van haar verzorgde box keek.

Ze gaf de merrie de appel die ze had meegenomen en beloofde haar om de volgende dag een buitenrit met haar te maken. Ze was de uitnodiging van Lady Almquist alweer vergeten. Holly spitste haar ogen en hinnikte, en ook Vivian hoorde hoefslagen. Meteen daarna zag ze Blackboy, het zwarte jachtpaard van haar broer Francis, dat, zoals ze al had gehoopt, werd bereden door Ross Wallett.

'Viv!' Er verscheen een stralende glimlach op zijn knappe gezicht. 'Wat doe jij hier? Geen theepartijtje vandaag?'

Vivian schudde haar hoofd. 'Vandaag niet voor de verandering. In deze omgeving zijn gelukkig niet heel veel dames die zich er in de eerste dagen van mijn aanwezigheid van willen overtuigen dat ik ouder ben geworden en in een prachtige zwaan

ben veranderd. Dat zei Lady Fenton heel ernstig toen ik vorige week bij haar was. Vind jij dat ik op een zwaan lijk?'

Ross lachte. 'Ach, dat is beter dan een gans of een eend. En als ik eraan denk hoe vaak je bij je balletgedoe op één been staat, zou ik je eerder met een flamingo vergelijken.'

Vivian nam haar droom om ballerina te worden nog altijd serieus en trainde in haar eentje verder, meestal bij de stallen, waar ze een bindpaal als barre gebruikte.

'Die zijn altijd knap,' zei ze toen Ross afsteeg. 'Ik heb trouwens met mijn vader theegedronken.' Daarna vertelde ze hem meer over hun gesprek: 'Ik heb hem ook nog een keer naar Parijs gevraagd.'

Ross keek haar meelevend aan. 'Maar dat wil hij niet, omdat hij zich niet kan voorstellen dat je ballerina wilt worden.'

Vivian knikte ongelukkig. 'Hij wil niet eens dat ik met je trouw.'

Ross vroeg geschrokken: 'Je hebt hem toch zeker niet echt gevraagd of je met me mag trouwen?'

Vivian keek hem argeloos aan. 'Waarom niet? Dat kwam gewoon ter sprake en toen vond ik dat ik alvast een goed woordje voor je moest doen.'

Ross bond het paard vast en verdraaide daarbij de halster. Hij leek een beetje van slag. 'Maar, Viv, daar hebben we het samen nog niet eens echt over gehad!'

Vivian keek hem fel aan. 'Wil je soms niet met me trouwen?'

'Jawel.' Ross maakte Blackboys tuig los, 'maar ik wilde je eerst een aanzoek doen en dan –'

Vivian rolde met haar ogen. 'Waarom doe je dat dan niet? Doe het gewoon. Ik zal verlegen kijken, een seconde bedenktijd vragen en daarna stralend je ring in ontvangst nemen. Dat is geen probleem, dat doen we nog wel. Maar daarna wordt het pas lastig, want mijn vader is keihard. Hij hoopt op een goede partij voor zijn jonge dochter en aangezien je niet rijk bent en ook geen prins, zul je het niet gemakkelijk met hem krijgen. Daarom heb ik maar gebruikgemaakt van de gelegenheid. Doordat hij me heeft verboden om ballerina te worden voelt hij zich ongetwijfeld een beetje schuldig.'

'De gelegenheid?' vroeg Ross. 'Maar, Viv, het was toch duidelijk dat hij je nooit zou toestaan om op het podium te dansen. Die vraag had je je dus kunnen besparen. Het was ook niet slim om ons huwelijk dan voor te stellen als een soort welkome troostprijs.'

'Jij bent toch zeker geen troostprijs!' Vivian ging op haar tenen staan en drukte een kus op zijn wang. 'Bovendien denk ik dat het laatste woord daar nog niet over is gezegd. Onze families zijn immers met elkaar bevriend, dus zijn er geen fundamentele bezwaren. Het gaat alleen om het geld.'

'Wat ik dus niet heb,' verzuchtte Ross. 'Ik kan je geen leven volgens je stand bieden. We bezitten geen landgoed en geen kasteel, en ik ben niet eens de oudste zoon. Je vader heeft ook geen mannelijke erfgenaam nodig, want het landgoed gaat naar je broer. En ze zullen jou uithuwelijken aan iemand die je een leven kan bieden volgens de levensstandaard waar je aan gewend bent.'

'Dat leven is nogal saai,' zei Vivian. Haar leven als vrouwelijke landadel was inderdaad al bepaald: ze zou een groot huis leiden, toezicht houden op het personeel en af en toe feesten geven. Ze zou wel mogen paardrijden, maar ze vermoedde dat men haar dat ook zou verbieden zodra ze zwanger was.

'Misschien moet ik erop uittrekken om elders mijn geluk te zoeken,' zei Ross peinzend. Hij had maar met een half oor naar haar geluisterd. 'Op zoek naar avonturen. Ik ben immers een ridder.'

De Walletts bezaten inderdaad de laagste adellijke titel, die van een *knight*.

Vivian lachte. 'Wil je een draak doden en zijn schat meenemen naar huis?' vroeg ze. 'Dat lijkt me weinig veelbelovend.'

'Nee, ik kan goud gaan zoeken!' Ross leek bijna opgelucht over zijn inval. 'In Amerika of zo. Daar kun je een stuk land afbakenen en naar goud graven. Veel mensen schijnen daardoor al rijk te zijn geworden.'

Vivian was onder de indruk. 'Maar niet zonder mij! Jij vertrekt in geen geval zonder mij naar Amerika! Als je gaat emigreren, dan alleen samen met mij!'

'Dan hebben we dus ook geld nodig, voor de scheepspassage, voor het gereedschap en als startkapitaal. Dat is een vicieuze cirkel.'

'Nee, hoor!' Vivian schudde haar hoofd. 'Zo dom zijn we toch niet! We bedenken wel iets, Ross, maar eerst moet je me kussen. Dat hebben we nog niet eens gedaan, terwijl we al verloofd zijn!'

Vivian dacht dat haar hart zou barsten van geluk toen hij haar inderdaad in zijn armen nam. Ze had tenminste gelezen dat je het gevoel bij je eerste kus zo moest beschrijven. In werkelijkheid kreeg ze alleen wat kriebels in haar buik toen hij haar tegen zich aan drukte, en zijn tong in haar mond voelde bijna een beetje raar. Maar het was heerlijk om zo dicht bij hem te zijn, zijn geur op te snuiven – hij rook naar paard en leer en mannelijkheid – en om een met hem te worden. Dat gevoel leek een beetje op zweven of dansen. Toen ze met Jean-Luc danste... Ze verbood zichzelf om aan de jongeman in Parijs te denken. Enthousiast vertelde ze: 'We gaan naar de paardenrennen! Dat wordt opwindend. Paarden, hoeden, champagne... Dat wordt een fantastische dag voor ons!' Ze vergat natuurlijk dat Ross niet als haar begeleider, maar als hun koetsier mee zou gaan.

Hij wees haar daar niet op, maar hij was ook niet van plan om zijn aanwezigheid daartoe te beperken.

2

Vivian droeg een lichtgroene kanten jurk met lange wijde mouwen en een donkergroene blouse, waarvan de kraag en de brede manchetten een fraai contrast vormden met het lichte groen van de jurk, en op haar losjes opgestoken haar prijkte een elegant en bijzonder opvallend hoedje. Ze zag er heel mooi uit toen ze in de koets stapte.

Een dienstmeisje kwam haar achterna met een donkergroene jas. 'Voor als het koud wordt, milady,' zei ze zorgzaam.

Vivian keek haar glimlachend aan. Ze had een goede verstandhouding met de huisbedienden, vooral met de meisjes die meestal amper ouder en inmiddels soms zelfs jonger waren dan zijzelf. Vivian was absoluut niet hooghartig. 'Dank je wel, Dora, maar het is een prachtige dag!'

Het was inderdaad een stralende septemberdag. De vacht van de paarden voor de koets glansde, en Ross, die op de bok zat, zag er sportief uit. Hij was niet gekleed in de livrei van een koetsier, maar leek meer op een jonge heer die met zijn familie of vrienden naar de paardenrennen ging. Lord Altham fronste toen hij hem zag en scheen zich af te vragen of hij hem een standje moest geven, maar besloot dat niet te doen. De dag was zo goed begonnen, zijn dochter was in een uitstekend humeur en als hij haar nu niet ergerde zou ze zeker aangenaam gezelschap zijn. Wanneer hij Ross in haar bijzijn berispte, zou dat diens humeur ook verpesten. En dat was toch al niet geweldig nadat hij hem bij zich had laten komen om hem over zijn trouwplannen te vragen. Ross had zich tijdens dat gesprek bijzonder verlegen gedragen en beweerd dat het tussen Vivian en hem nog lang niet zover was. Hij had haar ook nog geen aanzoek gedaan, hoewel zij natuurlijk een bijzonder aantrekkelijker jonge vrouw was.

'Wat dit betreft zijn we het dus met elkaar eens,' had Lord Altham streng gezegd. 'En u voorkomt dat jullie relatie zich nog verder ontwikkelt, begrepen? Vivian is nog een kind, ze weet niet wat ze doet.'

Die laatste inschatting was Vivian ook ter ore gekomen, waarna ze dagenlang had lopen pruilen. Ze had haar vader slechts vergeven dankzij haar nieuwe jurk en het hoedje.

'Dan gaan we maar, Wallett,' zei Lord Altham dus alleen. 'Aan uw kleding te zien bent u van plan zich onder het publiek te mengen? Vergok alstublieft niet al uw geld!'

Ross zei niets. Hij was natuurlijk wel van plan om te wedden en zou voor die tijd zeker navraag doen in de stallen. Hij was daar immers zelf jockey geweest. Van de kennissen die hij tegenkwam, hoopte hij informatie uit de eerste hand te krijgen. Iedereen die op de renbaan werkte, wist meestal meer over de huidige vorm en de overwinningskansen van de paarden dan gokkers van buiten.

Vivian, aan wie hij dat natuurlijk had verteld, was het liefst met hem meegegaan. Dat was echter uitgesloten, merkten ze algauw toen Ross de paarden voor de ingang van de renbaan liet stoppen zodat zijn meester en diens dochter konden uitstappen. Lord Altham liet zijn uitnodiging zien en werd daarna meteen door een steward naar de eigenarenloge gebracht.

Vivian moest hem natuurlijk wel volgen en zag dat de loge weliswaar een uitstekend zicht bood op de renbaan, maar geen directe uitgang had naar de tribunes waar de gewone mensen de races konden volgen. Toch moesten er uitgangen zijn naar de wedhokjes. Vivian besloot dan ook om later echt op zoek te gaan, maar nu moest ze zich samen met haar vader laten zien. Ze begroette zijn vrienden, liet zich gewillig ondervragen over haar toekomstige debuut bij de hoven en nam alle complimenten in ontvangst zonder te blozen. Ze nam een slokje champagne, maar besloot toen over te stappen op thee. Het was immers nog ochtend en voor de hooggeplaatste bezoekers van de wedstrijden stond in de loge een uitgebreid ontbijt klaar. Later zou er een lunch zijn en daarna gebak, en zodra de eerste

eigenaren hun overwinningen vierden zou de champagne gaan stromen.

Vivian zag haar kans toen haar vader in een geanimeerd gesprek verwikkeld was met een fokker en verliet onopvallend de loge. Ze liep achter een paar mannen aan die hun paarden in de stallen of in de paddock wilden bezoeken, of naar de wedhokjes gingen om daar hun weddenschappen te plaatsen. De eerste paarden stonden al klaar voor de start. Ze wist dat er 's ochtends geen belangrijke wedstrijden waren; dan startte vooral de tweede categorie volbloedpaarden. Maar misschien wilden de mannen de door henzelf gefokte paarden zien en hun kansen bespreken met de jockeys en trainers.

Er was inderdaad een trap naar de vrij toegankelijke en deels toegankelijke delen van de renbaan. Hoewel iedereen toegang had tot de wedhokjes, waren de paddocks alleen aan bepaalde personen voorbehouden.

Vivian ontdekte Ross tussen de paddocks en de wedhokjes.

Hij glimlachte. 'Zo, ben je ontsnapt aan de lords en de lady's? Jammer dat je niet met mij mee kon naar de stal, want jockeys en trainers zijn veel interessanter dan die rijke heren in hun loges.'

'In de stal zijn vooral de paarden interessant,' zei Vivian. 'Ik zou zelf heel graag een volbloed berijden. Wat ga je nu doen? Zullen we tot mijn vader me mist samen naar een wedstrijd kijken? Of wil je zelfs wedden?'

'Wedden natuurlijk.' Ross pakte zijn portemonnee. 'Anders is het toch niet leuk? En ik heb een gouden tip! Sweet Eagle in de vierde wedstrijd, die gaat winnen.'

Ross nam Vivian mee naar een wedhokje en zei tegen de man die de inzetten aannam en de weddenschappen noteerde: 'Tien shilling op Sweet Eagle, race 4.'

Vivian hapte naar adem. 'Dat is heel veel geld,' zei ze. De meeste mensen die voor hen hun weddenschap hadden ingezet, hadden maar één tot vijf shilling ingezet.

'Ik weet het dan ook zeker,' zei Ross zelfverzekerd. 'En jij? Wil jij helemaal niet wedden?'

Vivian schudde haar hoofd en zei spijtig: 'Nee, ik heb geen geld. Dat had ik aan mijn vader moeten vragen en ik ben immers gewoon weggeglipt. Ik moet ook alweer snel terug naar de loge.'

Ross glimlachte. 'Weet je wat? Zet zelf maar wat in. Hier heb je tien shilling en jij zoekt zelf een paard uit. Jij kunt het beste ook op Sweet Eagle inzetten. Als we onze winsten bij elkaar leggen, hebben we het eerste geld voor Amerika.'

Vivian straalde helemaal. 'O ja, dat zou geweldig zijn! We winnen het geld voor onze reis gewoon. Maar zal het genoeg zijn?' Ze dacht kennelijk niet aan het quotum, want Sweet Eagle werd niet bepaald als outsider gezien. Er was in elk geval al veel op hem gewed, wat de eventuele winst verkleinde.

'Het zou in elk geval een begin zijn,' zei Ross. 'Mijn vrienden zeggen dat hij zeker gaat winnen.'

Vivian fronste. 'Maar toch, het is toch saai als we allebei op hetzelfde paard wedden? En we moeten ook niet op paarden in dezelfde race wedden, want onze paarden kunnen niet allebei winnen. Nee, ik zoek zelf een paard uit.' Ze bestudeerde het wedstrijdprogramma en nam snel een besluit. 'Ik wed op Ballerina in de zesde race!'

Voordat Ross kon protesteren, liep ze naar het wedhokje om haar weddenschap te plaatsen.

Een oudere, bijzonder goed geklede heer die net zelf had gewed, keek welwillend naar het knappe opgewonden meisje en vroeg met een vriendelijke glimlach aan haar: 'Heb je daar wel goed over nagedacht? Dat paard is echt een outsider.'

Vivian beantwoordde zijn glimlach en zei, overtuigd van haar succes: 'Maar ze heeft zo'n mooie naam!'

'Nou, dan kan het niet misgaan,' zei de heer goedmoedig. 'Veel geluk, dametje!'

'Dat wens ik u ook!' zei ze stralend. Daarna zag ze pas dat Ross de man vol bewondering nakeek.

'Jeetje, Viv, dat was de Duke of Carleton! Een echte paardenkenner en zelf een succesvolle fokker. Je had hem een tip moeten vragen!'

Vivian glimlachte. 'Ik heb al een paard uitgekozen! Nu ga ik

terug naar mijn vader. Hij mist me vast allang. Hopelijk kan ik voor de zesde wedstrijd naar de paddock komen om Ballerina in elk geval een beetje te leren kennen.' Ze kuste hem luchtig op zijn wang, vertrok in de richting van de trap naar de eigenarenloge en liep lichtvoetig naar boven. De hoepelrok en het korset beperkten haar niet, ze bewoog zich even moeiteloos in haar stijve kleding als in haar ragfijne balletpakje tijdens de training. Ze was niet eens buiten adem toen ze de loge binnenkwam, pakte een sandwich en een glas limonade van het buffet en ging bij haar vader zitten, die inmiddels met meer heren de favorieten voor de belangrijke middagwedstrijd besprak.

'Ik hoop dat je je niet verveelt, Vivian,' zei hij vriendelijk. 'Als je wilt kunnen we straks ook wel naar de paddocks gaan.'

Vivian schudde haar hoofd. 'Dat hoeft niet, papa. Hierboven heb je immers een uitstekend uitzicht. Ik bestudeer het wedstrijdprogramma en wens de paarden die dan lopen succes. Het is zo opwindend allemaal, ik ben dol op de renbaan!'

Voor haar vertrek naar Frankrijk was Vivian al vaker met haar vader mee geweest naar Ascot of andere renbanen. De Althams hadden zelf geen paarden, maar de lord stond bekend als een kenner en had veel vrienden onder de fokkers en eigenaren.

Vivian keek om zich heen en zag de Duke of Carleton, die met een glas whisky in de hand met de mannen over paarden praatte. Hij glimlachte tegen haar, maar leek niet van plan haar te verraden.

Vivian beantwoordde zijn glimlach opgelucht, maar werd toch een beetje zenuwachtig toen hij na de vierde race naar haar toe kwam. Ze had haar best moeten doen om niet te juichen toen Sweet Eagle de race won.

'Je vriend heeft gewonnen,' zei de duke vriendelijk. 'Ik trouwens ook, want dat is mijn hengst. En niemand zal het vreemd vinden als ik nu naar beneden ga om de jockey en de trainer te feliciteren. Als je me wilt begeleiden, kun je jouw merrie in de paddock bekijken.'

Vivian knikte en feliciteerde de oudere heer. 'Ross Wallett heeft veel verstand van paarden,' vertelde ze hem toen ze met

toestemming van haar vader met hem meeliep. 'Hij is de stalmeester van mijn vader.'

'Hij heeft vroeger zelf ook wedstrijden gereden,' zei de duke. 'Volgens mij heeft hij van tevoren informatie over Sweet Eagle ingewonnen en nam geen risico's. Maar jij...'

Voordat hij zijn zin kon afmaken, kwamen ze Ross tegen die zijn winst wilde ophalen.

Ross was zichtbaar blij, maar keek de duke, die hem vriendelijk begroette, vol ontzag aan. Hij maakte een lichte buiging en vroeg: 'Lopen er vandaag nog meer paarden van u, meneer?'

De duke glimlachte. 'Zeker wel, jongeman, maar van mij krijgt u echt geen tips. Voor de volgende races zult u op uw eigen paardenverstand moeten vertrouwen. Neem juffrouw Vivian nu maar mee naar de voorbrengring en hou u een beetje in als u haar troost omdat haar merrie heeft verloren, want ik heb Lord Altham beloofd op zijn dochter te passen.' Hij gaf Vivian een knipoog en liep zelf naar een andere paddock, waarin de prijsuitreikingen plaatsvonden.

Vivian keek hem bijna een beetje teleurgesteld na. Ze had Sweet Eagle vast wel mogen aaien als ze met hem mee was gegaan. Maar nu moest ze eerst haar eigen paard succes gaan wensen!

De deelnemers van de zesde race verzamelden zich al in de paddock, en Vivian herkende Ballerina aan haar startnummer. Ze was een vrij ranke zwarte merrie die met grote ogen angstig om zich heen keek. Ze danste nerveus, vooral als andere paarden dicht bij haar kwamen, en voelde zich duidelijk niet op haar gemak tussen alle onbekende paarden en mensen.

'Ze lijkt erg schichtig,' zei Vivian. 'Ze wil hier liever helemaal niet zijn.'

Ross lachte. 'Welk paard wil dat wel? Ze zijn waarschijnlijk allemaal liever in hun weiland dan dat ze om het hardst met hun speelkameraadjes moeten rennen. Toch lijkt jouw merrie doodsbang, dus begrijp ik echt niet waarom iemand haar nu al naar een renbaan stuurt. Ik zou haar eerst nog een paar maanden langer trainen, zodat ze haar jockey niet al bij het eerste bloemetje langs de baan van zich afwerpt.'

Ballerina leek niet bang te zijn voor bloemetjes naast de baan. Ze werd alleen heel nerveus als een ander paard, soms agressief met de oren plat, dichterbij kwam. Haar jockey hield haar dan ook uit de buurt van haar concurrenten. Ze leek vooral in paniek te raken door twee grote hengsten, en uitgerekend tussen die twee moest ze aan de start verschijnen.

'Dat wordt niets, ze start misschien niet eens,' zei Ross. 'Met een beetje geluk gaat ze pas lopen als alle anderen al vertrokken zijn. Of ze zoekt een muizenholletje om zich daar in te graven.'

'Praat niet zo negatief over haar,' zei Vivian. Ze zweeg toen het startschot viel en Ballerina iedereen verraste: ze was al weg voordat de paarden naast haar in beweging konden komen en rende als een bliksemflits over de baan, kennelijk omdat ze doodsbang was.

'Dat houdt ze nooit vol,' zei Ross.

Vivian liep in gedachten met haar paard mee over de baan. Ze liep rood aan toen de doodsbange kleine merrie zichzelf overtrof. De beide hengsten waren als favorieten gestart en hun jockeys probeerden hen nog in het middenveld te houden tot ze bijna bij de finish waren. Ballerina keek echter niet naar links of naar rechts. Zij wilde alleen maar weg en liep de hele wedstrijd vooraan.

Ross nam aan dat ze zou worden ingehaald zodra de andere paarden echt oprukten, maar ze verhoogde haar tempo zelfs, vooral toen een van de hengsten haar probeerde te bijten. De antipathie tussen de paarden was kennelijk wederzijds.

Vivian hapte naar adem toen Ballerina over de finish vloog en zelfs nog veel verder bleef rennen, tot haar jockey er eindelijk in slaagde haar in te houden.

'Ze heeft gewonnen! Ze heeft gewonnen!' Vivian was zo opgewonden dat ze zich niet kon beheersen. Ze rende naar de paddock toe waar de paarden naartoe werden gebracht, zodat de jockeys rustig konden afstijgen. Daar zag Vivian de Duke of Carleton, die de wedstrijd daar kennelijk had gevolgd. Hij zwaaide bemoedigend naar haar en Ross, waarna de opzichters hen naar binnen lieten.

'Uw vrienden hebben veel verstand van paarden,' zei hij tegen Ross. 'Of heel veel geluk. Dat levert een flinke uitbetaling op! Wat wilt u gaan doen met al dat geld?'

Vivian keek hem glimlachend aan. 'Misschien koop ik het paard wel, zodat ze geen wedstrijden meer hoeft te lopen. Maar serieus, vertelt u dit alstublieft niet aan mijn vader. Hij wilde niet dat ik ging wedden.'

De duke trok een wenkbrauw op. 'Ik heb wel gezien, jongedame, dat je vriend hier je inzet heeft betaald. Nu is het maatschappelijke verschil tussen jou en hem nog groter, want je bent nu nog rijker geworden. Terwijl dat eerder ook al heel groot was, jij bent de dochter van Lord Altham en u, jongeman, bent de zoon van William Wallett, de stalmeester van de Earl of Somerset, nietwaar? Breng uw vader mijn hartelijke groeten over en verleid dit meisje niet! Daar rust geen zegen op.'

Vivian leek een beetje teleurgesteld toen ze afscheid van hem namen en niet alleen door de opmerkingen van de duke. Ze voelde zich bijna een beetje schuldig, want ze had gezien hoe angstig Ballerina was toen de zegekrans om haar hals werd gelegd. De jockey zwaaide met een beker en de eigenaar van het paard kon zijn geluk kennelijk niet op, maar Vivian had medelijden met de merrie. Het leek haar verkeerd om te profiteren van het feit dat het dier alleen om de roem en het geld in zo'n angstige situatie was gebracht. Ze had dit graag met Ross besproken, maar hij was kennelijk nog altijd onder de indruk van de woorden van de Duke of Carleton.

Ross had diens spottende woorden veel serieuzer opgevat dan zijn vriendin. 'Wat denkt die verwaande vent wel? Dat hij mij advies geeft over van wie ik mag houden!'

'Hij had het volgens mij eerder over verleiding,' zei Vivian welwillend. 'En eigenlijk was hij heel aardig. Hoeveel geld hebben we eigenlijk gewonnen?'

Even later werd de quotering bekendgemaakt: 100 tegen 1.

'Dat... is ongelofelijk,' stamelde Ross. 'Dat is duizend shilling! Vijftig pond!'

'Wat moeten we hiermee doen?' vroeg Vivian onzeker toen ze

de stapel bankbiljetten in ontvangst nam. 'Ik kan dit echt niet aan mijn vader vertellen.'

Ross schudde zijn hoofd. 'Doe dat alsjeblieft niet, want dan kunnen we er niets mee doen. Of wil je het alleen voor jezelf houden, Viv? Voor je uitzet of zo?' Hij was ook een beetje onzeker geworden toen hij al dat geld zag.

Vivian keek hem met een stralende glimlach aan. 'Natuurlijk voor mijn uitzet. Je wilt toch zeker nog steeds met me trouwen?'

Ross pakte haar hand, want meer dan dat kon hij niet doen in het openbaar, maar ze hadden allebei behoefte aan een beetje nabijheid. 'De vraag is meer of jij nog wel met míj wilt trouwen, Viv. Ondanks je vader en al die zwartkijkers zoals de Duke of Carleton. Daar moet je goed over nadenken, want hier in Engeland, daar heeft Carleton wel gelijk in, krijgen we geen voet aan de grond. Vijftig pond is gewoon niet genoeg om hier iets op te bouwen, dus zou je bereid moeten zijn om ergens anders met mij te gaan wonen.'

Vivian knikte ernstig. 'Dat heb ik je toch allang beloofd! Denk je dus dat dit geld genoeg is om te emigreren?'

Ross wreef over zijn voorhoofd. 'Voor een scheepspassage naar Amerika? Echt wel! Naar New York bijvoorbeeld.'

'Wat gaan we daar dan doen?' vroeg Vivian, opeens heel realistisch. 'Misschien is daar wel een balletschool waar ik –'

'Ik ga daar werk zoeken!' beloofde Ross. 'Een baan waarmee ik veel verdien. Of we gaan echt proberen goudzoekers te worden.'

Vivian knikte. 'Dat moeten we inderdaad doen! De duke zei immers al dat ik geluk heb! Jij trouwens ook, want jouw paard heeft ook gewonnen. We moeten er alleen maar in geloven!'

Eerder verschenen van Sarah Lark:

De vrouwen van Kiward-serie
Het land van belofte
Het lied van de wolken
De roep van het land

De sterren van Matariki-serie
Het land met de gouden kust
De schaduw van de kauri-boom
De dag van de zonnewende

Cascarilla Gardens-serie
Het eiland van duizend bronnen
Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie
De tijd van de vuurbloemen
De zang van de hoornschelp
De legende van de vuurberg

Het nieuwe land-serie
Grote dromen
Goede hoop
Een moedig besluit

Ivy-serie
Dochter van twee werelden
Vriendinnen voor het leven

Wereldvrouwen-serie
Tot aan de sterren
Een droom achterna

Een nieuwe wereld
De geheimen van het winterhuis
Het familiegeheim
Alle sterren aan de hemel
De roep van een ver eiland
Het land van de dageraad

Eerste druk november 2026
Dit is het eerste deel in de serie 'Dromen van Canada'.

Oorspronkelijke titel *Kanadaträume. Tanz der Ahornblätter*
Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe AG
Copyright © 2026 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen
This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Jolanda te Lindert
Omslagontwerp Bij Barbara
Omslagbeeld © Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 261 8741 4
ISBN e-book 978 90 261 8742 1
ISBN luisterboek 978 90 261 8743 8
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.